

Arbejdere, naar de to Hovedorganisationer indstille derom. Kort sagt, i de Forhold, jeg har nævnet her, og i mangfoldige Forhold; som vedrøre baade Stat og Kommune, maa man regne med Arbejderorganisationerne, man kan ikke komme udenom dem. Det er mig derfor meget paafaldende, at man i dette særlige Spørgsmaal ganske vil se bort derfra.

Jeg tillod mig ved første Behandling at nævne et andet Punkt, som forekom mig at maatte minde det nuværende Flertal om, at Spørgsmaalet heller ikke for dem var nyt. Der blev nemlig i Samlingen 1894—95 vedtaget en Dagsorden, som findes Sp. 3957—58 i den paagældende Aargang. I denne Dagsorden opfordrer Folketinget i det andet Punkt Regeringen til ved alle Statsarbejder, der bortliciteres — den ærede Ordfører vil altsaa se, at man stadig har Licitationen for Øje —, at drage Omsorg for, at Arbejdslønnen ikke trykkes ned under den, der i Praksis paa det foreliggende Omraade allerede maatte siges at være hjemlet, altsaa det samme som det, jeg har nævnet her. Det forekommer mig derfor ret mærkeligt, at man nu fra det samme Flertals Side kan udtale sig saaledes, at — som Ordføreren udtrykte sig — Venstre i Udvalget ikke vil gaa med dertil, naar Venstre dog, endda før den Samling havde fundet Sted, som er foregaaet senere, i Rigsdagssamlingen 1894—95 i sine forskellige Afskygninger har kunnet stemme for denne Dagsorden. Det er ikke noget stort Antal, der er tilbage af dem, som den Gang stemte derfor. Det var 66 Medlemmer af de forskellige Afskygninger af Venstre, der stemte for denne Dagsorden, og jeg skal nævne nogle af de Medlemmer, som endnu ere i Folketinget. Der er det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), det ærede Medlem fra Bogense (Kr. Jensen), det ærede Medlem fra Nibe (Kvist), det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen), det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen), det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendsen), det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen), det ærede Medlem fra Aars (A. Thomsen), det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det er dog en Samling Medlemmer, som ogsaa i dette Øjeblik have en vis Indflydelse i dette Ting, og hvis Beslutninger man skulde antage maatte være i nogen Grad vejledende ogsaa for det nuværende Flertal. Derfor forstaar jeg ikke ret dette Forhold, hvis

der ikke ligger en Misforstaaelse til Grund derfor. Noget i den ærede Ordførers Udtalelser kunde tyde derpaa, nemlig at han mener, man vil bort fra Licitationsprincippet, hvad slet ikke er Tilfældet. Naar man kun i Bestemmelserne indfletter, at der for dem, som udføre Arbejder for Staten, er en Forpligtelse til at betale den Løn, som er gældende i Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, er det hele godt, og de Forhold, som nu ere til Stede, ville ikke fremkomme.

Blandt de andre Institutioner, vi have faaet i de senere Aar vedrørende Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, er ogsaa Forligsmanden, hvis Opgave er at søge at fjerne opstaaede Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Her foreligger nu et Forhold, hvor Staten giver den direkte Foranledning til, at der kan opstaa Stridigheder; som denne Forligsmand skal søge at bilægge. Det er noget af en Svikmølle, at vi selv ere i Færd med at fremkalde Stridigheder, som vi kunne give Forligsmanden Arbejde med, og det har dog ikke været Mening. Det tyder paa, at man har villet bringe Udviklingen ind i den bestemte Retning, jeg har paapeget. Jeg vil derfor henstille, at Flertallet i Finansudvalget og i denne Sal inden tredje Behandling søger at komme hen til det Punkt, hvor Venstre i sine forskellige Bestanddele stod i 1894—95. Det vilde altsaa ikke betegne noget Brud med Fortiden, hvilket maaske kunde siges om andre Ting, det vilde kun være en Konsekvens af tidligere Beslutninger. Jeg vil derfor, som sagt, henstille, om man ikke mellem anden og tredje Behandling kunde naa til et Resultat med Hensyn til dette Spørgsmaal, thi det vil komme igen og før eller senere fremkalde Stridigheder, hvis man ikke søger at gardere sig derimod. Hermed skal jeg slutte, idet jeg fremdeles nærer det Haab, at man vil tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse.

L. Pedersen: Det, som især har kaldt mig frem paa Arenaen, er den Takstberegning, der er lagt til Grund for Frederikssund-Banens Vedkommende, og som for mig staar som meget uretfærdig. Jeg forbavsedes straks noget ved at se, at man i denne Takstberegning har taget fuldt ud Hensyn til den Forlængelse, som denne Bane har undergaaet. Det forekommer mig, at det vilde have været rimeligt, om man, da Takstforhøjelsen netop faldt sammen med Banens Flytning til den nye Banegaard, hvilket gjorde Vejen ad-